

נחלת אבותינו

חריש

עלון להפצת מסורת ומנהגי תימן המופץ ע"י עמותת "אחוות אחים" בנשיאות פוסק עדת תימן מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

בית הכנסת השאמי "שתילי זיתים"

בית הכנסת הבלדי "עץ חיים"

שמות

ה'תשפ"ב - בשל"ג

הלכות

אין לך אדם שאין לו שע"ה

המשך סימן ט' - הלכות תפילין

א) מצות תפילין היא מצוה יקרה מאד, שכל התורה הוקשה לתפילין, שנאמר למען תהיה תורת ה' בפיך. ומי שאינו מניח תפילין, הרי הוא בכלל פושעי ישראל בגופו. ומי שמניח תפילין פסולין, לא זו בלבד שאינו מקיים את המצוה, אלא שמבדק ברכות רבות לבטלה, שהוא עוון גדול. ולכן צריך לקנות תפילין שכתב פרשיותיהן סופר מומחה ויראשמים, ושהיה בטוח שהבתים והרצועות נעשו כדת וכדין. וכל יראשמים יתן אל ליבו, אם על מלבשויו וכליו הוא מהדר שיהיו כתיקונן, כלשכן בחפצי ה' יתבדק, שלא ימצעם ויחוס על הכסף, אלא יהדר לקנות אותן שהם בודאי כשרים, אף שמחירם רב. וישגיח עליהם שיהיו מתוקנים ושחורים, הבתים והרצועות. ואם נתקלקלו התפילין, אפילו רק במקצת, או שנפסקו התפירות, וכיוצא בזה, ישאל מיד לחכם אם הם כשרים, מפני שיש בהם חילוקי דינים שאי אפשר לפרטם בספר זה כי רבים הם.

ב) תפילין, הוא לשון פלילה והוכחה (ולכן הלמד דגושה, למלאות חסרון השנייה). כי התפילין הן עדות והוכחה, שהשכינה שורה עלינו, כמו שאמר הכתוב וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך וגו', ודרשו רבותינו ז"ל אלו תפילין שבראש, שיש בה ש"ן מהשם שדי. ולכן טוב שהתפילה שלראש תהיה גלויה ונראית, ולא יכסה אותה בטליתו. אבל תפילה שליד צריך לכסותה, משום שנאמר

מתוך שו"ע המקוצר של מרן הגאון רבינו יצחק רצאבי שליט"א פוסק עדת תימן

והיה לך לאות, ולא לאחרים לאות. ולכן אפי' בשעת הנחה נוהגים להאפיל בטלית על הזרוע.

ג) זמן הנחתן בבוקר, משיראה את חבריו הרגיל עמו קצת ברחוק ד' אמות ויכירנו. ויניח את התפילין אחרי שהתעטף בטלית. והטעם שמקדימין את הטלית לתפילין, משום דמצות ציצית תדירה יותר, שנוהגת בין בחול, בין בשבת ויום טוב, ומצות תפילין אינה נוהגת אלא בחול, וקיימא לן תדיר ושאינו תדיר, תדיר קודם. ואם פגע תחילה בתפילין, אף על פי שהן בתוך כיסו, צריך להניחן תחילה, ואחר כך יתעטף בטלית, מפני שאין מעבירין על המצוות, דכתיב ושמרתם את המצוות, קרי ביה את המצוות, מצוה שבאה לידך אל תחמיצנה.

ד) אסור להניח תפילין בלילה, אלא אם כן נשארו מונחים עליו מבעוד יום. ובמנחה של תעניות שמנהגינו להניח אז תפילין, יש חולצים אותם בסיום תפילת מנחה מכיון ששקעה כבר החמה, ורבים משאירים אותם עד ק"ש של ערבית וחולצים כשמגיעים לכימי השמים על הארץ.

הליכות תימא

ואם הם רבים, הנכנס אומר: תיכנס לפניהם

דבר המערכת

אנו קוראים ובתקופת השוברים שעם ישראל יורד וכמעט טובע בטומאת מצרים. ובספר דברים (כ"ו, ו') כתוב "וירעו אתנו המצרים ויענונו..." מי גרם לנו שנהיה רעים ונתקלקל, המצרים! ועם ישראל בעל כרחם למדו ממעשיהם, עצם דבר זה גרם להם להיות רעים. וזהו לקח לנו לדורות שתמיד צריך להתחבר לצדיקים ולקיים בעצמנו הרחק משכן רע.

הודעה חשובה!

אנו שמחים להודיע לציבור שבשעה טובה ניתן לצפות בשיעורי וידאו בנושאים ההלכתיים המועברים בכלל. הנושאים כוללים: הלכות שבת בעיון, מנהגי ומסורת יהדות תימן, מוסר ופרשה שבוע. בנוסף, מתפרסמים באופן קבוע מראה מקומות והספקים שבועיים כך שכולם יכולים להצטרף!

שבת שלום!

כניסת השבת:

16:16

יציאת שבת:

17:25

פעילויות העמותה

כולל אברכים "פרי צדיק" בראשות הרה"ג משה רצאבי שליט"א

הפעלת 2 בתי כנסת "עץ חיים" נוסח בלדי "שתילי זיתים" נוסח שאמי

שיעורי תורה דף היומי, הלכה ואגדה

פירות מתוקים - לימוד אישי עם תלמידי חריש

פעילויות והפעלות לילדים

"אבות ובנים"

אמהות ובנות

עלוני "נחלת אבותינו"

שיעור תורה לילדים

בשבת בשעה 12:30 בב"ים מעיין האמונה קומה 2 רחוב אלון 9 עם הרב רחמים מסיקה שליט"א פה מפיץ מרגליות כולם מוזמנים

תהילים לבנים נוסח תימן

בבית הכנסת "שתילי זיתים" בשבת | בשעה 13:10

מעוניין להפיץ את העלון בבית הכנסת שלך?!

בשל ביקוש העלון בערים נוספות, זקוקים לתורמים עבור מימון העלון

צור קשר בטלפון: 053-345-3020 או בכתובת המייל: NA0546812981@gmail.com

מתוך ספר בנין משה חלק ב'
המשך פרק תשיעי - דיני מלאכת דש

לקלף הקליפה הירוקה שעל השקדים
(ז) שקדים שיש עליהם קליפה ירוקה שעל גבי הקליפה החומה הקשה (שקורים פְּלֶחֶל), לא יקלוף את הקליפה הירוקה בפני עצמה, אלא ישבור ויוציא שתי הקליפות בבת אחת.

בשעת אכילה אלא קודם לכן, הרי זה דומה לדש. אבל שאר פירות וירקות שרגילים לתלשם גם בבית בשעת אכילה, מותר לכולי עלמא.

דברים נוספים האסורים משום דש הסוחט זתים וענבים

(י) הסוחט זתים וענבים בשבת חייב, שהסוחט מפרק משקה מתוך אוכל שהוא בלוע בו, והרי זה תולדת דש. ודיני סחיטת פירות יתבארו בעז"ה בפרק שאחריו.

החולב

(יא) החולב את הבהמה בשבת חייב, שהחולב מפרק אוכל דהיינו חלב מתוך הגוף, והרי זה תולדת דש. ודיני חליבה יתבארו בעז"ה בפרק "א."

החובל

(יב) החובל בחברו או בבעלי חיים בשבת חייב, שמפרק את הדם מן העור שהוא כנוס בתוכו, והרי זה תולדת דש. כן הוא דעת הרמב"ם. ויש אומרים שחיובו משום נטילת נשמה, כי הדם הוא הנפש. ודיני חובל יתבארו בעז"ה להלן בדיני חובל והוצאת דם בשבת.

הסוחט בגד

(יג) הסוחט בגד בשבת ממשקה שנבלע בו, אם הוא סוחטו לצורך המשקים שבו, יש אומרים שהוא אסור משום תולדת דש. ודיני סחיטת בגדים יתבארו בעז"ה להלן בדיני מלאכת מלבן.

מאת ר' דניאל אהרון הי"ו

מתי זמן סעודת פורים?

למדנו השבוע: (דף ז') אמר רבא, סעודת פורים שאכלה בלילה, לא יצא ידי חובתו, והטעם, כיון שכתוב "ימי משתה ושמחה". ובפשטות: כוונת הגמרא, שאם עשה סעודת פורים בלילה - לא יצא ידי חובה, וצריך לעשות שוב פעם סעודה ביום. אבל המרדכי הביא בשם הראב"ה: שכוונת הגמרא שילל פורים ויומו, הם כליל - שבת-ויומו. דהיינו, שאין דיי בסעודת פורים רק בלילה, אלא צריך לעשותה גם ביום.

בב"י הביא בשם תשובת ר' האי גאון: שאדם שנשבע להתענות ביום פורים, אסור לו לעשות סעודת פורים ביום, ויכול לעשות סעודת פורים בלילה ולצאת בכך ידי חובה. ומוכח מדבריו: שיש קיום מצוות סעודה גם בלילה, אלא שהיכן שיכול לעשותה ביום - חייב לעשותה דווקא ביום.

יש ראשונים שכתבו: שכוונת הגמרא שאין לעשות סעודת פורים בלילה, היינו שאין לעשותה כעין לילה, ללא אבוקה כנגדו וכדומה. **השו"ע פסק:** סעודת פורים שעשה אותה בלילה, לא יצא ידי חובתו. והרמ"א **כתב:** ומכל מקום, ישמח וירבה קצת בסעודה. ובשולחן ערוך **המקוצר כתב:** סעודה שעושים בלילה לא יוצאים בה ידי חובה, ומ"מ גם בלילה יש להרבות קצת בסעודה. והמנהג לעשותה ביום לפני הצהריים - כמו סעודתה של אסתר שהייתה בבוקר. וראוי להדליק נרות דרך שמחה, גם בסעודת היום.

<< דף היומי השבוע מגילה ז' - יג' >>

מאת חגי קומימי הי"ו

"פר-נסה"...

כמה חשובה לנו הפרנסה שלנו! שתהיה כשרה וטובה, מספקת וחשובה, שלא תהיה פר-נסה, אלא פרנסה טובה ברווח ולא בצמצום. אז מה הוא הסוד? מה הוא הסוד לשמירת הפרנסה? בכלל למצוא פרנסה, שהיא הוגנת וראויה לי וגם שמה אותי במקומי כמפרנס עיקרי בבית? אז רבו רבו רבו! העצות והסגולות והעניינים, וכולן אמת וכולן נכונות.

אך נבאר וננסה להאיר, את מה שרבנו הקדוש רבי נחמן מברסלב זיע"א אמר בנושא הממון והפרנסה **וכך כתב:** "על ידי תאוות אכילה, בא דלות וביזיונות ובושות".

בכדי שנוזה בנו מה היא תאוות האכילה, רצוי שנסכים שבוודאי היא נמצאת בנו, משום שאדם הראשון "כביכול" פגם גם בתאוות אכילה. וממילא זה מונח גם בנו, ומתפקידנו לזכך ולתקן אותה עד שלא תהיה בידנו ממנה אפילו חלקיק כלשהוא ויותר מכך, בא רבנו הקדוש ומסביר שהתאוה הנ"ל מביאה אותנו לידי "דלות": עניות, ו"ביזיונות": אין פרנסה - וזה הביזיון כשלעצמו... לתקן את תאוות האכילה היא ראשית להתבונן! איך חונכנו לאכול, ואיך צפינו באחרים אוכלים - זה חלק חשוב מהקלקול. לא נוכל לבאר את הנהגות דרך ארץ שיש מהן הרבה מאוד ללמוד..

אך שאלה כן אפשר לשאול, והרצון לבירור יתעורר מאליו. והיא: "האם ראיתי והתבוננתי איך גדולי ישראל אוכלים? שותים? או סועדים בשולחן?"...

זה יכול להיות תחילתו של תיקון, ללמוד מאלו המקבלים פני שכינה כל יום, ואלו שעליהם העולם עומד. מספיק קודם לרצות ולהאמין שיש בידי לתקן, ואני יכול לזכות ממלא פרנסה שטובה וראויה לי.

אדם האוכל כמו בן תורה אמיתי, עבד השם בכל מאודו, והוא בענווה מול בוראו - הפרנסה יכולה לרדת ממי שאמר והיה העולם.

מי שבידך אבותינו הקדושים אברהם יצחק ויעקב הוא יבדך את כל עמו ישראל, ובפרט כל התורמים והמסייעים בהפצת מסורת אבותינו נע"ג עדת קדש תימן המעטירה ובכללם השמות המוזכרים כאן שיזכו לכל הברכות האמורות בתורת משה סייעתא דשמיא בבריאות איתנה ונהורא מעליא פרנסה בשפע אושר ועושר אריכות ימים ושנים בטוב ובנעימים א.כ.י.ר.

- לרפואת שולה בת לולוה אברהם
- להצלחת חגי בן יחיא קומימי
- להצלחת לוריא ואוריה בני אליהו
- לרפואת עזריה בן שלום רז
- להצלחת יעקב בן שלום גמליאל

פרעה מעביד את עמ"י בחומר ובלבנים על מנת לייסרם ולמעט אותם, אך יצא בדיוק ההפך! - ע"י הייסורים והקשיים עמ"י פורה ורבה. ביארו על הפסוק בתהלים "על כפיים ישאונך פן תגוף באבן רגלך": שהמלאכים ירימו אותך עם ידיהם, כך שהרגלים לא יגעו באבנים מטה. ונשאלת השאלה אם כבר עושים לי נס, שיזיזו את האבנים ולאך רגל. מדוע מרימים אותי באוויר? רואים מפה יסוד גדול, שכאשר יש ניסיונות בחיים, צריכים להתמודד איתם! ולא יעזור לך אם תברח מהם - אלא הם באים לתקן אותך. ובעניין הזה ראיתי חידוש מהגמ' ביבמות (קכא), שכך אומרת: "תניא. אמר ר"ג, פעם הייתי מהלך בספינה וראיתי ספינה אחת שנשברה, והייתי מצטער על תלמיד חכם שבה. ומיהו? רבי עקיבא. וכשעליתי ביבשה, בא (רבי עקיבא) וישב ודן לפני בהלכה. אמרתי לו בני, מי העלך? אמר לי דף (קרש) של ספינה נזדמן לי, וכל גל וגלא שבא עלי נענעתי לו בראשי".

ובהמשך הדף מסופר סיפור דומה "רבי עקיבא ראה תלמיד חכם שטובע ונצטער עליו. ומיהו? רבי מאיר. ושאלו רבי עקיבא בני מי העלך? השיב לו רבי מאיר כל גל וגל לקח אותי לחברו, וחברו לחברו עד שהקיאני ליבשה". רואים מכאן שהגלים הם כדוגמת המשברים והניסיונות שיש בחיים.

ראיתי בשם רב פלוני ששאל: איזה מקרה גדול יותר? ר"ע או ר"מ?
וביאר, שלכאורה המקרה של רבי מאיר יותר גדול. כיון שבמקרה של רבי עקיבא עפ"י שבארו שהגלים זה הניסיונות - רבי עקיבא ירד מתחתיהם, ואז הגיע לחוף מבטחים. לעומת זאת, רבי מאיר ע"י הגלים עצמם (הניסיונות) הגיע לחוף. ומכאן אדם ילמד שע"י הניסיונות הוא מתעלה! מתוך החושך וההסתרה בא האור! שנאמר (מיכה ז, ח): "...כי נפלתי - קמתי. כי אשב בחושך - ה' אור לי" אם לא נפלתי הכיזד קמתי?! וכן כתוב ויהי ערב ויהי חושך, ורק אחרי זה מגיע האור. שכן מאיפה אנחנו רואים בעין? מהנקודה השחורה.

וכן צריך לדעת כל יהודי, שכל הניסיונות של החיים הם רק לטובתו לעלותו מעלה-מעלה.
אמנם, הבעיה שלפעמים יהודי עובר בחיים ניסיון, ובמהלכו נכנס לעצבות, כיון שנראה בעיניו שהבעיה תישאר לתמיד... אבל צריך לדעת שיש תרופה שנקראת תרופת הזמן, שהוא מרפא את כל הדברים. ואם יסתכל בחיינו ימצא שעבר הרבה דברים ומצבים קשים.. אבל בסופו של דבר, מה העביר אותם? הזמן! רק השאלה לאן מגיעים עד שהכול עובר?! ומזה צריך להישמר. ראיתי חידוש לרב אלימלך בידרמן שסיפר: "יהודי הלך למקווה וראה שלט שרשום עליו "שאתה יורד מדרגה תיזהר לא ליפול". אומר הרב שלפעמים יהודי יורד מדרגה בחיים, אבל עליו להיזהר בירידה שמא יחליק מכל המדרגות".

וכמו שבארנו, גם שמגיעות תקופות קשות, ידע שזה דבר חולף ויחזיק עצמו מאוד שלא ליפול עד הסוף. וישתדל מאוד לחזק עצמו בזמן הזה באמונה ובטחון. ומעניין לעניין, על מעלת הביטחון: הגר"ז מבריסק ביאר כך את כוונת הפסוק בתהילים "קווה אל ה', חזק ויאמץ לבך, וקווה אל ה'":

התשלום הגדול והשכר הטוב לו יזכה הבוטח בה', שהקב"ה יחזק ויאמץ לבבו, ועי"ז ביטחונו בה' יגדל. היינו, עקב בטחונו בה', יזכה לסיוע מהשמים במידת הביטחון. וכמו שכתב בחובת הלבבות, שעשיר גדול שיש לו נכסים, שדות, בתים ועסקים וכל עשירות שבעולם, יש לו פחד מגנבים וליסטים, וחושש מלהיות בקרבת בני אדם או ללכת יחיד, ושרוי הוא במתח מתמיד. וכשמפסיד בעסק מסוים, הרי הוא עצבני ועצב.

ומאידך - בעל הביטחון, המסיר דאגה מליבו - מנוחתו שלמה, היות ואינו חסר כלום ויודע שלא יחסר לו דבר, שהרי בעל הביטחון האמיתי מוכשר להשיג הכל, כמש"כ: "והתענג על ה' וייתן לך משאלות ליבך" היינו אם יהיה ביטחוןך בה' חזק כ"כ עד שתרגיש את התענוג שבזה - אזי ייתן לך משאלות ליבך.

וזה התשלום והשכר הטוב ביותר השמור לבעל הביטחון, שהקב"ה יחזק לבבו ובזה יזכה לביטחון גדול עוד יותר, ויהיה יותר ויותר מאושר! והם הם דברי הכתוב "קווה אל ה'" שבזכות הבטחון "חזק ויאמץ ליבך".

יהי רצון שנתחזק תמיד במעלות האלה, ונדע שכל מה שה' עושה - לטובה הוא עושה! וגם בעת ניסיון נדע ונזכור שיש יד מכוונת, ואין רע יוצא מלמעלה.

יש קונה עולמו בשעה אחת

מלאכת זורע

א. סחיטה בפירות:

מן התורה, איסור הסחיטה הוא דווקא בזיתים וענבים. וחז"ל אסרו לסחוט גם שאר פירות שדרך קצת בני אדם לסחטם, כגון תותים ורימונים. ובזמנינו, שאפ"ש להשיג בחנויות הגדולות משקים מכל מיני פירות וירקות שבעולם, ודרך להוליכם לכל מקום, ממילא אין היתר היום לסחוט כמעט שום פרי בשבת כדי לשתות מימיו (בנין משה ח"ב פ"י סע' ב').

ב. פירות מבושלים, מטוגנים וכבושים:

מותר לסחוט פירות וירקות מבושלים או מטוגנים או כבושים במים וחומץ, אם סוחטם לצורך גופם ואין צריך למים הנסחטים מהם, ואפילו אין המשקה הולך לאיבוד. אך אם סוחטם לצורך מימיהם, אסור. לכן: חצילים, מלפפון חמוץ, דג שנבלע בו רוטב, פת השרויה במרק, וכבאנה שנבלע בה שמן וכיוצ"ב, מותר לסחוטם לצורך גופם (שם סע' ג' וד')

ערב שבת קודש

א. סעודת הכנסת ספר תורה:

המנהג להכניס ספר תורה חדש לבית-הכנסת, ביום שבת-קודש דוקא. ולכבוד מצות הכנסת ספר תורה, יש מקומות שנוהגים לעשות סעודה בערב-שבת זו לפני הצהרים. ואע"פ שאין עושים אפילו סעודת מצוה בערב שבת, אלא אם כן בזמנה, נראה שטעמם הוא, שלכבוד המצווה צריך היכר, לעשות הסעודה כמה שיותר סמוך למצווה, הלכך זמנה הוא בערב שבת (שע"ה ח"ה ס' קס"ה סע' כ"ה, ושם בהערה קכ"ה).

תענית בערב שבת:

טוב להשמיט סעודה אחת בשבוע, כדי שתשבות האיץטומכא [היינו, הקיבה] מעבודתה, ויתחזק כח עיכולו. ונראה כי השמטה זאת, טוב שתהא בערב שבת, מפני שאחר כך בערב שבת מרבים באכילה. ומה גם, שמתאחד ומשתלב עם זה טעם רוחני וכמו שכתב השו"ע (או"ח ס' רמ"ט סע' ג'): שדרך אנשי מעשה להתענות בכל ערב שבת (שע"ה ח"ד ס' ק"מ סע' י', ושם בהערה כ').

מאת ר' לוריא צנחני הי"ד

עם מארי חיים

הלכות שמירת הלשון

"...אם אחד רוצה להכניס את חברו בעניינו, כגון לשכרו למלאכתו או להשתתף עמו או לעשות שידוך עמו וכל כהאי גוונא, אפילו לא שמע עליו עד עתה שום רעה, אפילו הכי מותר לדרוש ולחקור אצל אנשים על מהותו וענינו, אף דיכול להיות שישפרו לו גנותו אפילו הכי מותר, כיון דכוונתו לטובת עצמו לבד כדי שלא יצטרך אחר כך לבוא לידי הזק ולידי מצה ומריבה וחילול השם חס ושלום. אך נראה לי שצריך שיוודע למי ששואל מאיתו עליו שרוצה לעשות שידוך עמו או כל עניני השתתפות וכנ"ל..." (חפץ חיים, הלכות לשון הרע, כלל ד', סעי' י"א)

שאלת השבת:

בשבת קודש, דוד הכין תה מתמצית מוכנה, רק שלא הוסיף עלי נענע כי סבר שאסור משום בישול.

האם פעל נכון, מה אתם אומרים?

- א. כן. לכו"ע יש בזה איסור בישול.
- ב. לא. זה מקלי הבישול, ובכלי שלישי מותר.
- ג. היה צריך לשים בכלי שני.
- ד. אין בעיה לשים בכלי ולערוות מים (עירווי מכלי ראשון אינו מבשל).

חידת השבת:

ירד וטבל במקווה, ובכך פטר את כל כליו מלהתחייב בטבילה. היתכן?
(רמז: יתרו)

חידודון השבת:

יש שתי אותיות שלא נכתבו בסמוך אחת לשניה בכל התנ"ך כולו.
מה הם, ומה טעם לזה?
(רמז: יהיר)

שנותרו בי פועלים בשבילו, שתהיה לו שמחת-חיים. זהו בני יחידי.

נכון, אין לי ממנו נכדים וגם לא יהיו לי נכדים ממנו. אבל עבורי הוא האור שלי, ואני האור שלו. שמאלק'ע יקירי, אתה ילד קטן, אבל נבון מאד. ואני רוצה לספר לך מה שלימדוני רבותי במהלך השנים. יהודי איננו חי בשביל עצמו. מי שחי בשביל עצמו הוא אגואיסט ואנוכי, אין בו תועלת וצורך בעולם הזה - אשר מהותו ותכליתו: חסד ונתינה.

מי שנותן, מי שאחרים תלויים בו וזקוקים לו, מקבל מהקב"ה תוספות חיים. יהודי שתלויים בו, נשאר כאן לחיות. אני, שמאלק'ע, יהודי פשוט שהוטלה עליו משימה פשוטה, לגדל את בנו החולה ולהניח לפנות בוקר את צנצנות החלב והלבן לתושבי השכונה. בני זקוק לי, התינוקות בשכונה זקוקים לי, זה משמח אותי, מאוד משמח אותי, וכמובן מוסיף לי אריכות ימים". לימים הפך שמואל בונים חייקין לאחד מראשי הישיבות ומגדולי התורה שבדורו. "הרבה תורה קיבלתי מרבתי" נהג להתרגש בשיחות המוסר שלו "אבל התורה ששמעתי באותו בוקר מצדקי החלבן, חרטה בלבי את התורה הנעלית מכל".

"ותיראן המילדות... ולא עשו כאשר דבר אליהן מלך מצרים ותחיינן את הילדים" (א, יז)

פרעה מצווה על המיילדות היהודיות כי כאשר יקראו להם ללידה, אם זה הולד הוא בן, צריכות הן להרוג אותו. המיילדות אינן עושות את ציווי פרעה, ולהיפך: לא רק שלא הורגות, אלא עוזרות לתינוק ולילדת. כשרואה הקב"ה את מסירות הנפש שלהם, הוא מעניק להם שכר לנצח שמהם יצאו כהנים ולויים ומלכים לעולם.

מכאן אנו למדים את מעלת הנתינה לשני, גם כאשר זה לא קל - כמו צידקי החלבן. גם כשהיה זקן מאוד עבד קשה כדי להעניק לבנו - ובזה זכה לאריכות ימים, וחיינו היו מאושרים.

כך אנו תמיד נשאף להעניק ולתת אחד לשני גם כאשר לא הכי קל ומסתדר, ובזכות זה חיינו יהיו מאושרים ושמחים ונצליח לעבור את מהמורות החיים מתוך שמחה ובלי קושי. וכמובן באריכות ימים.

עיניים בהירות גדולות וחכמות היו שתולות בפניו הבוערים של הילד שמואל בונים חייקין, המכונה שמאלק'ע. שמאלק'ע, בן העשר, דיבר מעט, אבל נהג להביט שעות ארוכות בעגלונים, ולהאזין לשיגם ולשיחתם, ולדלות משם פניני חוכמת-חיים.

מן העגלונים היה מטה דרכו לכיוון רחוב הסנדלרים ופינת החייטים, עד לאזור שוק הירקנים, שם היה בוחן בעיניו השואלות את הווייתם היצרנית. שמואל בונים חיפש את נקודת השמחה בבני אנוש. מהו אותו שורש פנימי שפולח עולמות ולבבות, זה המעניק ליהודים הללו שמחת חיים מחד, ואריכות ימים מאידך.

החלבן השכונתי הישיש צדקיהו וייס - המכונה צדקי, משך את תשומת לבו של שמאלק'ע. אבא סיפר לשמאלק'ע שצדקי הוא חלבן השכונה למעלה מחמישים שנה. פעם הוא היה איש גבוה מאד, עם זקן שחור וגוף חסון, היום צדקי כפוף, אווז בידו האחת מקל ובידו השניה סל עם צנצנות חלב ולבן. הולך לאט.

נכון, אין לו את הקצב שהיה לו לפני 30-40 שנה, אבל מרבית הקליינטים ד'אז שכבר הלכו לעולמם, הורישו לבניהם גם את צדקי החלבן. שמאלק'ע היה מתעורר בארבע לפנות בוקר, נוטל ידיו ומברך בזריזות ברכת השחר, וממתין בפינת הרחוב לצדקי. הוא עקב אחריו בחסות החשיכה, ושמע את מלמולו. החלבן ידע חצי ש"ס משניות בעל פה. צעד אחרי צעד, תשוש או מוטה, הניח צדקי צנצנת חלב בפתחי הבתים וחפן מספר מטבעות שהמתינו לו על אדן חלון קטן, או מתחת לשטיח סמוך לדלת.

אחרי שלושה שבועות הבחין צדקי החלבן בבלש הקטן. הוא הפנה את ראשו וסימן לזאטוט לגשת אליו. "אתה רוצה לעזור לי

ילד?" שאל החלבן. "בשמחה. זו מצווה לעזור ליהודי" ענה שמאלק'ע. צדקי סימן לו לקחת שתי צנצנות ולעלות אותן לקומה השניה אל בית משפחת כצנלסון. "מתחת לעציץ תמצא שלוש פרוטות, הבא אותן". שמאלק'ע שש למלאכה כמוצא שלל רב.

במשך שבועיים נוספים סייע שמאלק'ע לצדקי החלבן במסירות נפש של ממש, והנה בערב אחד הם התיישבו, אחרי עמל ממושך, בשעה 7:00 בבוקר סמוך לשער העגלונים, ואז אזר שמאלק'ע אומץ לשאול את שאלת המחץ שלו. "רציתי לשאול אותך שאלה מאוד חשובה".

"בבקשה" האיר צדקי פניו לילד. "אמור נא לי צדקי החלבן, למה אתה עובד כל כך קשה, אתה כבר איש לא צעיר יש לך אפילו מקל סבא, ואני רואה שקשה לך מאוד עם הצנצנות והמדרגות".

צדקי לקח נשימה ארוכה, "אתה שואל אותי שאלה של חיים. יש לי בן, הוא בן 75. הוא מאוד חולה. הוא לא מתפקד. אף פעם הוא לא תפקד. הוא נולד חולה. אני צריך להאכיל אותו, להשקות אותו, להלביש אותו, לשמח אותו, וכמובן שצריך אני לפרנס אותו. עד לפני 30 שנה עזרה לי אשתי עליה השלום לטפל בו. אבל עכשיו נותרתי לבד במצווה הזו. כל הכוחות המעטים

פבר' 1987 למניינם (הובא בספר "שביל הזהב לרפוי טבעי" של הגב' שרה חמו שתחיה) וזו לשונה:
 "קו 5 העמוס בצהרי היום. מישהו דורך לאחת הנוסעות על הרגל. היא צועקת מכאבים. מסביב לא רואים מה קרה ומתעצבנים על ההפרעה. צריך לקרוא לאמבולנס כדי לסלק את המטרד. מה פתאום אמבולנס? מתרגזת האשה ומנסה לדחוף שירדו לה מהרגל. עכשיו כשהמטרד נעשה אליה, נשמעות הצעות כמו 'בית חולים' או 'כתונת משוגעים'. רופא בקהל מרגיע את הרוחות הסוערות 'זריקת הרגעה תספיק'. שכנו האקופונקטוריסט מתנדב לדקור, ואחר מציג לכרות את הרגל. 'משוגעים', צועקת האשה באפיסת כוחות, 'אולי רק תרדו לי מהבהון?!'.
 לכאורה מעשה זה משעשע, אך למעשה זה מזעזע, כי זו אכן המציאות ההפוכה המתרחשת בחיינו. אדם מגיע לרופא הכימי עם גירוי בעור. גירוי יכול להיות מכמה סיבות, למשל כי נחשף לחומר כימי שנגע בעורו, או שאכל מזון לא מתאים שהפר את האיזון בדמו ואולי כי עבר חוויה מלחיצה או חי חיים מתוחים וכשמפלט המתח עולה הדמים מתחממים וכו', ויוצא מהרופא עם מרשם "תרופות" ומשחות אנטי דלקתיות (צריך לעבוד על הגישה השלילית הזו במערכת הרפואית- 'אנטי דלקתי', 'אנטי פטרייתי', 'אנטי ביוטי', 'אנטי ויראלי'... ולייצר אווירה חיובית יותר למשל 'בעד חיידקים' {פרו ביוטיקה} וכיו"ב) שעלולות למוטט את קווי ההגנה החיסונית היעילים, שעמלו רבות לסילוק הפסולת המזיקה אל החוץ דרך העור, להשקיע בחזרה את אותה רעילות פנימה אל זרם הדם ולהוסיף לרעילות זו מרעילות העצמית. אך אל דאגה, מערכת החיסון לא מוותרת והמודעות לבריאות טבעית בקרב הציבור הולכת ומשתפרת. על כך ועוד נמשיך במאמר הבא.
חזקים ובריאים תהיו, יוסף טל הררי מרפאת רפאנא 052-2220918

החלמה או המחלה - חלק א
 בדורנו, מחלות רבות, שונות ומשונות, פוקדות ללא אבחנה אנשים, נשים וטף ומביאות את אותן בריות מסכנות לידי סכנה. **הכיצד?** פשוט מאד, כיון שלא לימדו אותנו, שהרוע יכול לחדור אל פנימיותנו בשיטתיות אכזרית, שאין כדוגמתה, באמצעות: מיני המצאות נוחות המספקות עבורנו תחושה של בית המנוחות, וכן ע"י אוויר מזוהם שאותו אנו נושמים בדרך לרווחה, חומרים כימיים שבאים במגע עם עורנו, קרינה המחממת את דמנו וכן דרך המזון (המתועש) שאנו צורכים ועוד ועוד גורמים בעייתיים עליהם נפרט א"ה בהמשך.

בהיעדר הידע הנחוץ (והפשוט) הזה ממשיכים לעשות את אותן שגיאות שוב ושוב והמחלות גם הן מופיעות שוב ושוב ואין משיב אותנו על מה ולמה, עד שהן חלילה מעמיקות ומתפתחות. הרופא הכימי יציע לרוב טיפול תרופתי להעלמת הסממנים, שכל קשר בין "תרופה" זו לרפואה הינו דמיוני בהחלט וזאת על אף ההרגשה הטובה (המדומה) שהיא מייצרת. הכירורג יציע ניתוח, או לכל הפחות לחתוך, לחשוף ולראות אם יש שם איזו בעיה הניתנת להסרה. האקופונקטוריסט (מטפל בדיקור סיני) יציע דיקור לשיפור תנועת הצ"י והדם והכירופרקט ינסה להזיז כמה חוליות על מנת לשפר את ההולכה העצבית אל האיברים. אך למעשה, גורם הבעיה בעינו עומד! ואם בתזונה עסקינו, המטופל פשוט מקבל הזנה רעה ו/או שאינה מתאימה לו. הזנה זו קובעת את הרכב הדם, שתפקידו להזין את האיברים, ומכיוון שהזנה זו לקויה- מתפתחות בעיות. וזה הכלל- כל העלמה של סממנים ללא הסרת הסיבה למחלה הינה זמנית בהחלט, ואם נעשית ע"י אמצעים לא טבעיים, כלומר תרופות כימיות, יכולת הגוף לסלק את החולי תיחלש והמחלה תעמיק ותתחזק. טיפול כעין זה נקרא "טיפול בענפים" (ברפואה סינית נקרא "Biao") ומה שבאמת נחוץ לרפואה השלמה בע"ה הוא "טיפול שורשי" ("בר"ס נקרא "Ben"), היינו הסרת הסיבה למחלה.
 עניין זה מזכיר לי קטע מתוך כתבה של העיתונאית ראלי סער, שכתבה על המרפא הטבעי הגדול אלי שטראוס ז"ל בתאריך 15

המדור לרפואת כלל עמ"י ולע"נ של מורי אבי שלמה בן אסתר ז"ל

החלול לביטוי ולפיתוח אהבת הורים לילדים
 מתוך ספרו של הרב אברהם אוחיון

הבן יקיר לי

כבוד להורים - המשך

אם קדמה לו נכבדותו העצמית של המכובד – ההורה או המחנך. **"עשה לך רב"**
 שמעתי מאחד מראשי הישיבות החשובים, כי הסיבה העיקרית להידרדרות בני נוער בדורנו היא העובדה שבביתם לא היה רב. הם לא ראו דוגמה אישית של הכנעה, והרכנת ראש ל-מרות תורנית וקבלה בלתי מסויגת של דעת תורה, וממילא לא התרגלו לנהוג כך. כדי להבין מהו כבוד לסמכות עליונה, מוכרח הילד לראות אצל הוריו דוגמה אישית של כבוד, מורא ואמונת חכמים.
 לעומת זאת, כאשר ההורים "כולם חכמים, כולם גבונים, כולם יודעים את התורה", והם "שופטים את שופטיהם" תדיר, מקבל הילד מסר של אי קבלת עול – עול תורה ומצוות, ועול כיבוד.
 דבר זה נכון תמיד, אך במיוחד בדורנו, שהוא בכלל "חוצפה ישגא". בלא דוגמה אישית של כניעה, אמונה תמימה ומורא תלמידי חכמים, מתקשה הילד מאוד לרכוש את מידות הציות וההכנעה.
 כאשר ילד קולט חוסר כבוד לגדולי תורה, מתוך דיבורים ואף מתוך שתיקה - שהיא כהודאה, הוא מסיק שאין סמכות עליונה מושלמת שיש לכבדה, אלא הדברים תלויים בשיקול דעתו האישי של כל אדם ואדם.
 משום כך חשוב כל-כך להיזהר, אף כאשר באים להסביר את ההתנגדות להנהגותיהם של סמכויות תורניות שאיננו נמנים על שומעי לקחן. יש להסביר לילדים, בדרך חיובית ובניסוח המכבד גם את האחרים, כי אנו נוהגים לפי פסקי הרב שלנו, אך יש אנשים אחרים המסתמכים על דעתם של גדולי תורה עצומים וחשובים שדעתם שונה מדעתו של רבנו, מורה דרכנו.

הנהגה מכובדת
 למרות צו התורה לכבד את ההורים באשר הם, כאשר ההורים אינם מתנהגים במכובדות, קשה מאוד לילדים לכבדם. חוסר ישרות וכן חוסר הגינות של ההורים, מוריד את ערכם בעיני ילדיהם.
 כאשר ילדים נוכחים לראות את הוריהם נכשלים לעתים קרובות בלשון הרע, במריבות עם שכנים, בזלזול ברכוש הזולת וכדומה, הם חשים סלידה מן ההתנהגות. וממילא אינם רוחשים כבוד להורים.
 כאשר הנהגה הכללית בבית אינה הולמת, דבר המתבטא בלבוש בלתי מכובד, באכילה בחוסר דרך ארץ, בדיבור גס ורחובי, בחוסר כבוד לבני אדם ועוד, חש הילד סתירה בין ה'תיאוריה' שמלמדים אותו ובין ה'הלכה למעשה' שהוא רואה בבית, וממילא הוא מגיע בקלות לזלזול בהורים ולחוסר כבוד אליהם.
 מובן שבכל עת אפשר לשנות את ההתנהגות, להתחרט עליה, לחזור בתשובה ולרכוש את הערכת הילדים. הדוגמה האישית החיובית של עזיבת הרע והמאמץ לבנייה מחודשת, ימלאו את הילדים בהערכה להוריהם וממילא ימלאו אותם ברגש של כבוד.

כבוד לכל אדם
 כבוד – לשון כובד. הפך הכובד הוא הזלזול והליצנות המקלים כל עניין חשוב. הורים הנהגים להתבדח על זולתם, לחקות אנשים אחרים וללעוג להם, "מזמינים" יחס דומה מילדיהם כלפיהם.
 בעניין זה נביא את דברי המשנה: "היה כבוד תלמידך חביב עליך כשלך" (אבות ד, יא). מדברי התנא אפשר ללמוד לענייננו, כי המילה 'כשלך' מורה על חובתו של האדם לכבד את עצמו. חיוב זה חשוב בפרט אצל הורים ומחנכים, שכן כבוד מצד התלמידים והילדים יכול להינתן רק

בשעה טובה

התחלנו להקליט בוידאו את השיעורים בכולל
אנו מזמינים אתכם להצטרף ללמוד איתנו

"טאביעה רנונית"

שבת חיזוק והתעלות

ברגשי כבוד והדרת קודש
הגנו מקדמים בברכה את-

מו"ר עטרת ראשנו
הגאון הגדול
רבי יצחק רצאבי שליט"א
גדול פוסקי עדת תימן

לרגל בואו לשבות בעירנו פתח תקווה בשכונת כפר אברהם

שבועון **שבבת קודש פרשת שמות תשפ"ב**

<p>15.00 מעמד קבלת פנים אדיר בהשתתפות סאות מילדי השכונה למו"ר שליט"א בכניסה של רחוב הרב גולד פינת רבי עקיבא</p>
<p>16.00 מנחה - קבלת שבת- שיחה - תפילת ערבית בבית הכנסת המרכזי פאר הרש"ש</p>
<p>20.00 השיעור המרכזי בהלכה ובאגדה בבית המדרש "אהל רחל" - כיבוד עשיר</p>
<p>7.00 המהולל - קריאת התורה- שיחה- מוסף בבית הכנסת 'צחר המור' רחוב יונה גרין 18</p>
<p>17.00 מעמד מפי עוללים ויונקים ותפילת ערבית צאת שבת בבית הכנסת המרכזי פאר הרש"ש</p>
<p>מעמד צאתכם לשלום בראשות רבני הקהילות, ראשי הכוללים במעון מו"ר המרא דאתרא שליט"א</p>

קבוצה הרב אורי עומסי

נשיא הקהילה הרה"ג יצחק רצאבי שליט"א

ראש הכולל הרה"ג משה רצאבי שליט"א

כולל "פרי צדיק" קורא לך!

בסיעתא דשמיא לפני מס' חודשים זכינו לפתוח בעירנו **כולל לאברכים מצויינים** אשר פועל על מנת להכשיר מורי הוראה בישראל ובדגש על **מסורת אבותינו ק"ק תימן**. זכינו, והצלחת הכולל היתה מעל המשוער ובימים אלו ממש רבים האברכים המתדפקים על דלתות הכולל בבקשה להימנות על יושבינו. אך דא עקא: "אם אין קמח - אין תורה" על כן, בואו לעזרת ה' בגיבורים וקחו חלק בהחזקת האברכים וזכות זו תעמוד לכם ולבני משפחתכם עד עולם!

"עין חיים היא למחזיקים בה..."

הזכות כולה שלך!

לתרומות ופרטים נוספים יש לפנות לאיתמר עובד. בטל 053-345-3020 להוראת קבע באמצעות כרטיס אשראי: 050-7540977

פרטי חשבון לתרומות:
 בוק לאומי (10) סויף 954
 מס' חשבון 7152226
 להעברה בכיט: 054-6812981